

Elszivárgott

Ülök, mint az asztalon a bögre.

Senki sem viccel, lehet, hogy örökre.

Nincs újratöltés, megszárad a kávé.

Összeült fölöttem a neuron-konklávé.

Ebéd

Asztal vizén süllyedő flotta,

bontott tejföl, kifli csomkja,

légy repül rá, visszahőköl,

ember nőtt mellé cipőből.

Szakálla van, abban a fehér

bányászhatatlan, hiába telér,

nem lesz belőle soha kivonva

a pillanat ásványi gondja.

„Ugyan!” – mondja és repül,

csak végtelenség van szeszül,

szeméből árvácska hajt ki:

jót akar – de hát a bajt ki?

(Ahol tömény a pokolra szállás,

onnan nem hiányzik az áldás,

maradék szívét összekotorja,

csülök lesz belőle, karaj, meg orja.)

Ez a hó

Ezt a havat nem szeretem,

ez a fehér alkonyat

az utolsó barackbefőtt,

ami után jön a magány,

az igen helyett valami talán,

amelyik talánban megfagyott

a szív mellé lőtt idő,

az utolsó előtti diplomát

itt kapom, fehér haj szakon

és itt hagy el végül valamennyi nő.

Mi volt az a szép

Mi volt az a szép, ami a szemembe ötlött,

mikor az utcán tüntettek az öklök,

nem tudom eszembe idézni.

Mint száraz kenyérből a présli,

úgy ömlöttek,

még nem ölni jöttek,

csak megígégni.

Nem emlékszem, pedig valami szép volt,

sárga haragban kicsi kék,

ordítottak, én hallgattam bátran

és nem érdekelt az indíték.